

trajectòria

ROMÀ DE LA CALLE

La trajectòria d'Antoni Miró

MIG ARC 2015/ Alcoi (Acrílic s/ llenç, 162x114)

2 0 1 5
CASA MUNICIPAL DE CULTURA “JOSÉ CANDELA LLEDÓ”

Exposició:
La trajectòria d'Antoni Miró

Casa Municipal de Cultura
"José Candela Lledó"

Regidor Delegat de Cultura:

Loreto Mallol Sala

Direcció i coordinació:

Ana Satorre Pérez

Administració i gestió:

Mª Luz Mena

Muntatge:

Art-Exprés,

Carolina Manchón i

Ramón Martínez

Assegurança:

Mafre

Catàleg:

© Amb-Disseny

© Ajuntament de Crevillent

Maquetació:

Ausiàs Miró

Textos:

C. A. Asencio Adsuar

Ana Satorre Pérez

Romà de la Calle

Impressió:

Gràfiques Alcoi

ISBN: 978-84-923338-2-0

SUPORT VIADUCTE 2015/ Alcoi (Acrílic s/ llenç, 162x114)

P R Ò L E G

Esta exposició que presentem en la Casa Municipal de Cultura “José Candela Lledó”, recorre 40 anys de producció artística del creador alcoià nascut en 1944, qui ha recorregut mig món amb les seues obres, on sintetitza a la perfecció les preocupacions socials i culturals que han caracteritzat la seua pintura pop i figurativa, combinant tècniques de la societat industrial i el llenguatge utilitzat pels mitjans de comunicació de masses.

La retrospectiva, patrocinada íntegrament per la Regidoria de Cultura, ens permet conèixer este artista i les seues preocupacions que estan relacionades amb el tema social, pictòric, cultural, en definitiva el que succeïx en el món i en el seu temps. Exemple últim d'eixe compromís són els seus acrílics dedicats a la pobresa que apareix en les grans avingudes de Madrid.

Visitar esta exposició és una oportunitat única de poder gaudir d'un artista amb una important trajectòria plàstica, fent un recorregut per la mateixa a través de les seues obres, des dels seus inicis amb el Grup Alcoiart fins a les obres realitzades amb el Gruppo Denunzia, destacant la seua incidència en qüestions socials, i per expressar un pensament visual netament crític.

César Augusto Asencio Adsuar
Alcalde-President del Excm. Ajuntament de Crevillent

Inaugurem a la nostra sala d'exposicions la mostra denominada “Trajectòria”, de l'alcoià Antoni Miró, artista autodidacta, format a banda de les escoles de belles arts tradicionals i que troba una de les seues principals fonts d'inspiració en la realitat. Reconegut internacionalment, esta mostra ens obri les portes del seu món pictòric particular, al mateix temps que ens permet disfrutar d'una experiència estètica única.

El seu estil s'inscriu dins del corrent figuratiu de la “Crònica de la Realitat”, ell realitza les seues primeres obres amb el Grup Alcoiart caracteritzat per uns trets singulars, estilístics i expressius propis. Durant els anys seixanta la tendència pictòrica a l'Estat Espanyol va reprendre el seu caràcter figuratiu, després d'una llarga etapa d'expressionisme abstracte i informalisme. Les noves tendències renovadores europees i nord-americanes del moment eren: la figuració narrativa francesa i el pop anglosaxó.

La seua obra posseeix un caràcter crític, de reportatge o crònica de la realitat social o política.

Ell mateix es defineix com “un pintor compromès amb la societat en què viu i que “a través de la pintura tinc la satisfacció i la diversió”. A partir de les seues obres fa una anàlisi de la societat que li envolta, alhora que subratlla el seu compromís, ja que com ell mateix diu “vull poder ajudar a fer que la nostra cultura avance en el progrés, la humanitat, la justícia i tot allò que qualsevol persona desitja”. Una reflexió digna de ser elogiada ja que en l’actualitat, en tots els aspectes de la societat, i més concretament en l’art, mai havia estat tan sord davant del patiment humà com en l’actualitat.

Ell s’encabota a pintar la injustícia, la misèria, el patiment humà, les desigualtats... mostrant les problemàtiques contemporànies més actuals, que colpegen les consciències de l’espectador amb la intenció de sensibilitzar-lo i de no deixar-lo indiferent, amb la contundència de les seues imatges plàstiques, ja que així és com millor sap transmetre.

6 El seu estil està relacionat amb la societat industrial, el desenrotllament econòmic i l’arribada de codis estilístics nous vinculats als mass-media com la publicitat, el cine, la premsa o la televisió.

Empra unes tècniques molt variades ja que per a ell tan important és el que vol comunicar com la manera en què ho fa. Antoni Miró concep l’art com “una forma d’expressió i un dels millors mitjans de comunicació del món”, que permet que “la gent entenga el teu missatge”. Experimenta amb distintes tècniques fins a concloure una obra amb encert, sent les tècniques emprades totes aquelles que li faciliten la plasmació de les seues idees i missatges. Així, entre les tècniques utilitzades hi destaquen: gravat, pintura, escultura, relleus, serigrafia, arribant inclús a emprar recursos digitals.

Amic d’Isabel-Clara Simó, Vicent Andrés Estellés o Ovidi Montllor entre altres, ha sigut i continua sent una persona admirada pel món cultural. Es tracta d’una artista molt preocupat i implicat per la cultura del seu entorn, arribant a ser coordinador cultural o director tècnic de diverses exposicions i entitats. Igualment s’ha destacat per la reivindicació de la importància dels artistes valencians especialment els del seu Alcoi, i el paper que la cultura juga en la societat actual.

Concluïm amb una afirmació de la seua amiga Isabel-Clara Simó, que resumeix clarament la seua obra: “Antoni Miró “baixa” al carrer, mira l’aventura humana i descriu, amb el pinzell màgic, la tragèdia humana”.

Ana Satorre Pérez
Directora de la casa Municipal de Cultura “José Candela Lledó”

MUNTANYA ROJA 2015/ Alcoi (País Valencià) (Acrílic s/ llenç, 114x162)

L A T R A J E C T Ò R I A D ' A N T O N I M I R Ó

Antoni Miró (Alcoi, 1944) ha sabut, sens dubte, combinar en la seua trajectòria personal, amb sorprenent eficiència, una gran versatilitat d'iniciatives, tant directament de tipus creatiu –des d'una eficaç dedicació a molt diverses modalitats de propostes estètiques– com atenent de forma incansable al foment i la promoció cultural. Una activitat que de vegades ha anat de la mà de grups artístics dels quals ha format part activa; així, hem de recordar la seua participació en el Grup Alcoiart, un grup de mútua estimulació i efectivament clau en els inicis formatius de Miró que va esdevenir un front de resistència conjunta davant el difícil panorama immediat en què es movien en els anys seixanta, encara sota el franquisme. *Facit indignatio versum*.

Cronològicament no és fàcil d'establir en el ja considerable conjunt de la seua producció artística una certa periodificació pel que fa a la utilització dels recursos, tècniques i opcions estilístiques, ja que, de fet, Antoni Miró –sobretot abans d'abordar decididament els camins del realisme social– no dubtava a experimentar amb tot el que, d'una manera o una altra, arribava a les seues mans i aconseguia despertar el seu interès.

En aquest sentit, al llarg dels anys de progressiva fermança personal –com a inquiet autodidacta, practicant i convençut– no costa de trobar desiguals incursions tant en plantejaments abstractes com en respostes figuratives, cobrint així, en aquesta franja cronològica, un ampli espectre estilístic, segons els distints mitjans artístics en què anava treballant i el coneixement i domini dels quals li han anat possibilitant després el manteniment d'aquesta versàtil capacitat que li permet ara continuar abordant, amb plena desimboltura, el quefer pictòric, l'escultura, el mural, l'obra gràfica més diversa, la ceràmica, el collage o el mail-art o tot dialogant també amb les noves tecnologies, com a estratègies operatives.

Tanmateix, juntament amb l'esmentada inquietud investigadora i experimental, bolcada directament en els diversos vessants dels llenguatges estètics i en els distints mitjans expressius, hom pot així mateix ressaltar –com una mena de comú denominador, que es manté al llarg del seu itinerari artístic– aquest ferm tarannà d'entrega i compromís amb la realitat circumdant i amb el pols global de l'existència quotidiana que, sobretot, s'evidencia i madura en les sèries pictòriques produïdes al llarg de les darreres dècades. Una bona mostra de la seua voluntat experimentadora és el conjunt d'aiguaforts sobre Sigmund Freud del 1983, on Miró va voler anar més enllà dels simples límits de la referència retratística per a penetrar, històricament i expressivament, en la singular riquesa de la mítica personalitat de Freud.

És així com l'extens conjunt de treballs artístics arreplegats sota les respectives denominacions d'"Amèrica Negra" (1972), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Sense Títol" (2001-2012) o "Sense Sèrie" (des del 2013) –per esmentar algunes de les sèries potser més rellevants i característiques del seu itinerari– són, sens dubte, plenament representatives d'aquesta atenció que Antoni Miró sap prestar, estratègicament, siga a l'extrapolació de l'oportuna cita referencialment històrica, a la seua reutilització –gairebé emblemàtica– com a forta imatge simbòlica, productora, per això mateix, d'eloqüents contrastos, siga a l'escarida i eficaç intersecció dels estrictes valors plàstics amb

els valors pròpiament existencials, sempre, això sí, des d'una perspectiva marcadament social, ecològica, didàctica o cultural.

Molt més radicalitzat en els seus propis plantejaments que altres opcions potser anàlogues o històricament paral·leles, el quefer artístic d'Antoni Miró –primerament com a crític de denúncia i alliberament, després certament com a reflexió assossegada i incisiva a propòsit de la seua pròpia activitat pictòrica, és a dir sobre el mateix fet de pintar pintura o sobre l'aclaparant situació de l'entorn humà i natural– ha anat adoptant, tanmateix, en moltes de les seues singulars propostes una creixent gradació expressiva, al recer dels efectius registres de l'humor, de l'oportuna ironia o àdhuc, donat el cas, de la sàtira despietada i directa.

De fet, a través dels muntatges compositius que, amb no poca agudesa i enginy, adopta en els seus treballs sempre acurats, basats generalment en els explícits codis i estratègies lingüístics propis dels mitjans de comunicació de masses, aconsegueix assegurar –des de dins i fent seus els mateixos recursos que fuetjeja– una inquietant funció catàrtica sobre el subjecte de la recepció artística, que certament no pot limitar-se, sense més, a ser neutral o indiferent contemplador de l'argumentada temàtica que se li ofereix.

10

Exemples recurrents de com utilitzar, amb indiscutible eficàcia, el tarannà comminatori dels efectes visuals, les intervencions plàstiques d'Antoni Miró mai no estan exemptes d'un eloqüent índex reflexiu. Perquè si és evident –com bé s'ha insistit una vegada i una altra– que pot ser la seua una “pintura de conscienciació”, no és, a més a més, menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou, almenys en igual mesura, un destacat grau d'autoreflexió del quefer artístic sobre si mateix, la qual cosa duu, alhora, cap a la creixent “conscienciació de la pintura”.

Possiblement, a l'empara d'aquest incisiu replegament autoreferencial sobre el fet pictòric, les diverses experiències, tècniques, procediments i recursos es conjuminen plenament per a construir millor aquest particular llenguatge plàstic –amb una empremta personal pròpia – que no s'exhaureix exclusivament per ser un mitjà per a la comunicació ideològica sinó que, juntament, es constitueix en registre d'una evident comunicació i experiència estètiques.

Així succeeix per exemple, de manera, per cert, molt singularitzada –s'ha de reconèixer sense embuts–, en la ja extensa sèrie pictòrica titulada “Vivace”, on la funció estètica i la funció social s'articulen íntimament, a través de la cadena dels seus jocs metafòrics, al voltant d'un vehicle emblemàtic i ecològic. Un Miró conscienciat i crític en el món que l'envolta que ha sabut reinterpretar la història, la cultura i la seua realitat més immediata, des del quefer artístic i el compromís creatiu. Cal esmentar així la seua dedicació com a cartellista, en plena sintonia amb tantes institucions i associacions que han pogut gaudir de les seues imatges per a la difusió de la seua activitat. Amb la sèrie “Sense títol”, la darrera obra de Miró, trobem de nou el seu ferm compromís ètic i estètic, a la recerca d'un món més just i més humà. Aquesta és, sens dubte, la gran contribució del pintor alcoià.

Romà de la Calle
Crític d'art (Universitat de València)

GRÀCIES TRES 2015/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 116x116)

MÀ DE DONA 2015/ Washington (Acrílic s/ llenç, 116x116)

MARILYN A VALÈNCIA 2015/ País Valencià (Acrílic s/ llenç, 116x116)

POBRA VALÈNCIA 2015/ València (Acrílic s/ llenç, 116x116)

SUPERVIVENTS 2015/ Uri-Casimira, India (Acrilic s/ llenç, 162x114)

13

L'AUTORRETRAT 2015/ Paris (Acrílic s/ llenç, 114x162)

ZOHRA AMB NIQAB 2015/ El Vendrell (Acrílic i collage s/llenç, 116x116)

DOL A RAFAH 2015/ Palestina (Acrílic s/ llenç, 116x116)

RETALLS 2015/ Madrid (Acrílic s/ llenç, 114x162)

17

LONDON-BUS 2014/ Londres (Acrílic s/ llenç, Díptic-162x228)

19

UCRAÏNA 2014/ Kiev (Acrílic s/ llenç, Díptic-114x324)

PROHIBIT "TIRAR" 2014/ València (Acrílic s/ llenç, 114x162)

21

ÀLIGA D'ALCOI 2014/ PV (Acrílic s/ llenç, 114x162)

RETIRADA 2014/ Afganistan (Acrílic s/ llenç, 114x162)

BURKATAPADA 2013/ Kabul (Acrílic s/ llenç, 116x116)

15 M PORTA DEL SOL. 2013/ Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x116)

A FAVOR DEL SAHARA 2013/ Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x116)

DE GAIRÓ 2013/ Alcoi-Barcelona (Acrílic s/ llenç, 65x50)

SAFIA A MUQDISHO 2012/ Somàlia (Acrílic s/ llenç, 162x114)

L'HAVANA VELLA 2012/ Cuba (Acrílic s/ llenç, 116x81)

MÚSICS A TRINIDAD 2012/ Cuba (Acrílic s/ llenç, 116x116)

FLAMES I FUM 2012/ Manhattan (Acrilic s/ llenç, 162x114)

MOMENT CLAU 2012/ Manhattan NY (Acrilic s/ llenç, 116x116)

POLS BLANCA 2012/ Manhattan (Acrílic s/ llenç, Políptic 12 de 65x65)

33

DES-PRESTIGE 2012/ Galicia (Acrílic i metall s/ llenç, 114x162)

PRIMAVERA VALENCIANA 2012/ València (Acrílic s/ llenç, 114x162)

SENYERA 2012/ València (Acrílic s/ llenç, 162x114)

REBAIXES 2011/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 81x116)

MIRALL BARCELONA 2011 (Acrílic s/ llenç, 92x65)

MERCAT DE S. DOMINGO 2011/ Republica Dominicana (Acrílic s/ llenç, 81x116)

VISITA AL METROPOLITAN 2011/ Nova York (Acrílic s/ llenç, 92x65)

ELS CASTELLERS 2011/ Valls (Acrílic s/ llenç, 81x116)

BICING 2010/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 65x92)

BICI DE L'ALGUER 2010/ Sardenya (Acrílic s/ llenç, 65x92)

43

BICI-MURAL 2009/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 65x92)

TARDOR A PARIS 2009/ Paris (Acrílic s/ llenç, 81x116)

MUSAC DE LEÓN 2009/ Lleó (Acrílic s/ llenç, 114x162)

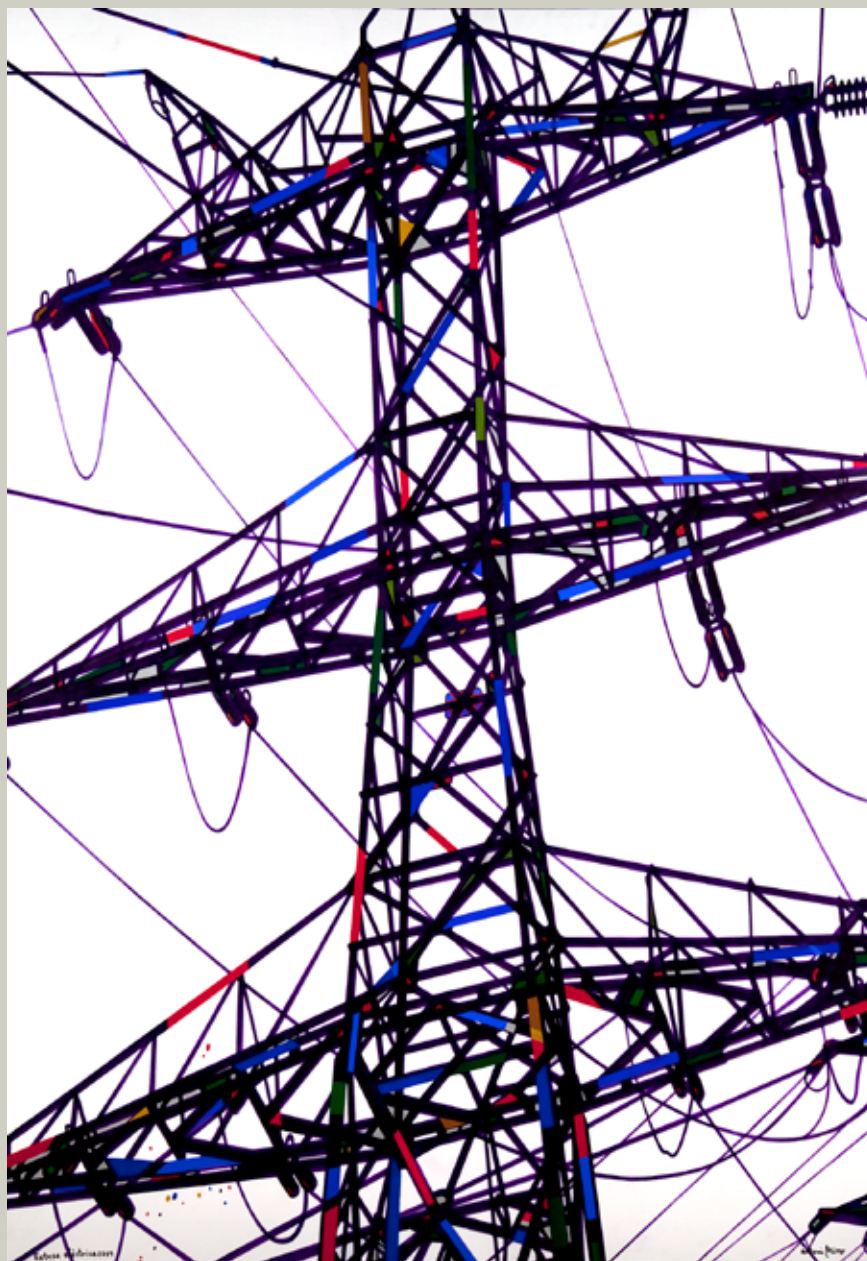

VICTÒRIA AL LOUVRE 2010/ Paris (Acrílic s/ llenç, 162x114)

LA PEDRERA 2010/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 116x81)

MUSEU DE BARCELONA 2010/ MACBA (Acrílic s/ llenç, 162x114)

CA LA PRUNA 2009/ Pals (Acrílic s/ llenç, 92x65)

ESTESA ELÈCTRICA 2009/ Catalunya (Acrílic s/ llenç, 162x114)

MERCAT GLOBAL 2009/ Lublin (Acrílic s/ llenç, 65x65)
MÚSICA A CONCA 2009/ "A Julian Pacheco" (Acrílic s/ llenç, 92x65)

LA FLORISTA DE LUBLIN 2009/ Polònia (Acrílic s/ llenç, 65x65)
MENDICANT 2009/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 92x65)

LA DANSE DE MATISSE 2008/ Paris (Acrílic s/ llenç, 114x162)

TEATRE MUSEU DALI 2008/ Figueres (Acrílic s/ llenç, 81x116)

MANET A ORSAY 2008/ Paris (Acrílic s/ llenç, 92x65)

LA FONT DEL MUTT 2008/ Nova York (Acrílic i metall s/ llenç, 162x114)

ESTUDI A ORSAY 2008/ Paris (Acrílic s/ llenç, 92x65)

MUSEO DE ARTE CUBANO 2008/ L'Havana (Acrílic s/ llenç, 162x114)

LES PEINTRES DE LA VIE 2007/ Paris (Acrílic s/ llenç, 114x162)

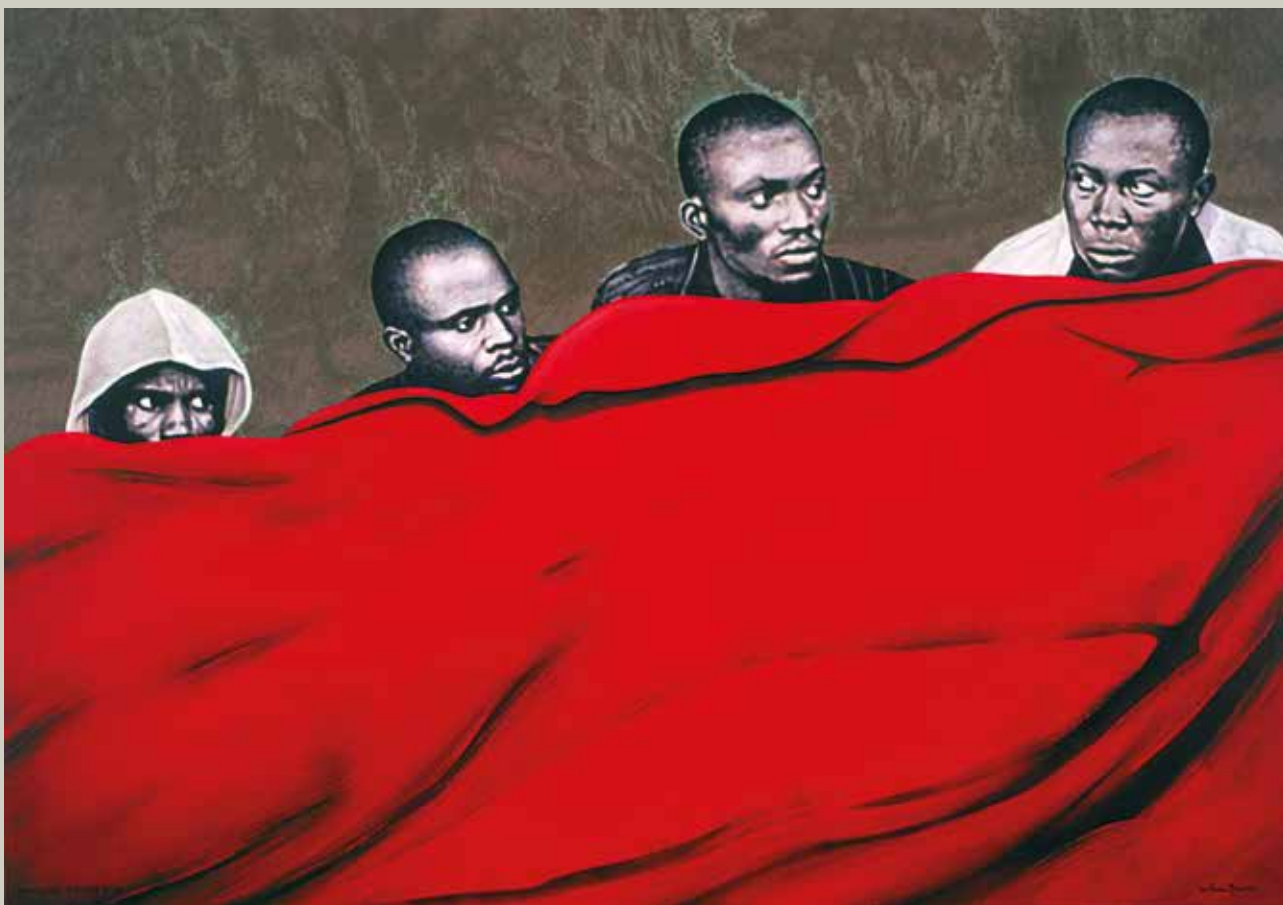
POMPIDOU RESPIRA 2007/ Paris (Acrílic s/ llenç, 116x81)

NIKE D'EPIDAURE 2007/ Atenes (Acrílic i metall s/ llengç, 162x114)

RAMADÀ 2007/ Melilla (Acrílic s/ llenç, 162x114)

SÚPLICA 2005/ Madrid (Acrílic s/ llenç, 65x65)

DONES A BAGDAD 2004/ L'Iraq (Acrílic s/ llenç, 116x116)

ESCAC I MAT 2004/ Nova York (Acrílic s/ llenç, 116x81)

COLUMNA DE TRAJÀ 2004/ Roma (Acrílic s/ llenç, 116x81)

61

BICI XILENA 2003/ Santiago de Xile (Acrílic s/ llenç, 65x92)

TAXI FARE 2003/ Nova York (Acrílic i metall s/ llenç, 65X92)

CAPTAIRE 2002/ Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x81)

GRÈCIA AL BRITISH 2002/ Londres (Acrílic i metall s/ llenç, 81x116)

traduccions / nota biogràfica

Esta exposición que presentamos en la Casa Municipal de Cultura “José Candela Lledó”, recorre 40 años de producción artística de este creador alcaetano nacido en 1944, quien ha recorrido medio mundo con sus obras, en las que sintetiza a la perfección las preocupaciones sociales y culturales que han caracterizado su pintura pop y figurativa, combinando técnicas de la sociedad industrial con el lenguaje utilizado por los medios de comunicación de masas. La retrospectiva, patrocinada íntegramente por la Concejalía de Cultura, nos permite conocer a este artista y sus preocupaciones que están relacionadas con el tema social, pictórico, cultural, en definitiva lo que acontece en el mundo y en su tiempo. Ejemplo último de ese compromiso son sus acrílicos dedicados a la pobreza que aparecen en las grandes avenidas de Madrid.

Visitar esta exposición una oportunidad única para disfrutar de un artista con una importante trayectoria plástica, haciendo un recorrido por la misma a través de sus obras, desde sus inicios con el Grupo Alcoiart hasta las obras realizadas con el Gruppo Denunzia, destacando por su incidencia en las cuestiones sociales y por expresar un pensamiento visual netamente crítico.

César Augusto Asencio Adsuar
Alcalde-Presidente del Excmo.
Ayuntamiento de Crevillent

LA TRAYECTORIA ARTÍSTICA DE ANTONI MIRÓ

Antoni Miró (Alcoi, 1944) ha sabido, sin duda, combinar en su trayectoria personal una gran versatilidad de iniciativas, tanto directamente de tipo creativo –con su eficaz dedicación a muy diversas modalidades de propuestas estéticas– cómo atendiendo incansablemente al fomento y la promoción cultural. Una actividad que a veces ha ido de la mano de grupos artísticos de los cuales ha formado parte activa; así, tenemos que recordar su participación en el Grup Alcoiart, un grupo de mutua estimulación y clave en los inicios formativos de Miró que aconteció un frente de resistencia conjunta ante el difícil panorama inmediato en que se movían en los años sesenta.

Cronológicamente no es fácil de establecer en el ya considerable conjunto de su producción artística una cierta periodificación con respecto a la utilización de los recursos, técnicas y opciones estilísticas, puesto que, de hecho, Antoni Miró –sobre todo antes de abordar decididamente los caminos del realismo social– no dudaba al experimentar con lo que, de una manera u otra, llegaba a sus manos y conseguía despertar su interés. En este sentido, a lo largo de los años de progresiva firmeza personal –como inquieto autodidacta, practicante y convencido– no cuesta encontrar desiguales incursiones tanto en planteamientos abstractos como en respuestas figurativas, cubriendo así, en esta franja cronológica, un amplio espectro estilístico, según los distintos medios artísticos en que iba trabajando y el conocimiento y dominio de los cuales le han ido después posibilitando el mantenimiento de esta versátil capacidad que le permite ahora seguir abordando, con pleno desparpajo, el quehacer pictórico, la escultura, el mural, la obra gráfica más diversa, la cerámica, el collage o el mail-art.

Aun así, junto a la mencionada inquietud investigadora y experimental, volcada directamente en las diversas vertientes de los lenguajes estéticos y en los distintos medios expresivos, se puede así mismo resaltar –como un tipo de común denominador, que se mantiene a lo largo de su itinerario artístico– este firme talante de entrega y compromiso con la realidad circundante y con el pulso global de la existencia cotidiana que, sobre todo, se evidencia y madura en las series pictóricas producidas a lo largo de las últimas décadas. Una buena muestra de su voluntad experimentadora es el conjunto de aguafuertes sobre Sigmund Freud del 1983, donde Miró quiso ir más allá de los simples límites de la referencia retratística para penetrar, históricamente y expresiva, en la singular riqueza de la mítica personalidad de Freud. Es así como el extenso conjunto de trabajos artísticos recogidos bajo las respectivas nominaciones de “América Negra” (1972), “El Dòlar” (1973-80), “Pinteu Pintura” (1980-90) “Vivace” (1991-2001) “Sense Títol” (2001-2012) “Sense Sèrie” (des del 2013) –por mencionar algunas de las series quizás más relevantes y características de su itinerario– son, sin duda, plenamente representativas de esta atención que Antoni Miró sabe prestar, estratégicamente, así a la extrapolación de la oportuna cita referencialmente histórica, a su reutilización –casi emblemática– como fuerte imagen simbólica, productora, por esto mismo, de elocuentes contrastes, así a la escueta y eficaz intersección de los estrictos valores plásticos con los valores propiamente existenciales, siempre, eso sí, desde una perspectiva marcadamente social, ecológica o cultural. Mucho más radicalizado en sus propios planteamientos que otras opciones quizás

análogas o históricamente paralelas, el quehacer artístico de Antoni Miró –primero como grito de denuncia y liberación, después ciertamente como sosegada e incisiva reflexión a propósito de su propia actividad pictórica, es decir sobre el mismo hecho de pintar pintura o sobre la abrumadora situación del entorno humano y natural– ha ido adoptador, aun así, en muchas de sus singulares propuestas una creciente gradación expresiva, al cobijo de los efectivos registros del humor, de la oportuna ironía o aun, dado el caso, de la sátira despiadada. De hecho, a través de los montajes compositivos que, con no poca agudeza e ingenio, adopta en sus siempre cuidadosos trabajos, basados generalmente en los explícitos códigos y estrategias lingüísticos propios de los medios de comunicación de masas, consigue asegurar –desde dentro y haciendo suyos los mismos recursos que azota– una inquietante función catártica sobre el sujeto de la recepción artística, que ciertamente no puede limitarse, sin más, a ser neutral o indiferente contemplador de la argumentada temática que se le ofrece.

Ejemplos recurrentes de cómo utilizar, con indiscutible eficacia, el talante conminatorio de los efectos visuales, las intervenciones plásticas de Antoni Miró nunca están exentas de un elocuente índice reflexivo. Porque si es evidente –como bien se ha insistido una y otra vez– que puede ser la suya una “pintura de concienciación”, no es, además, menos cierto que en su proceso creativo se incluye, al menos en igual medida, un destacado grado de autorreflexión del quehacer artístico sobre sí mismo, lo cual lleva, a la vez, hacia la creciente “concienciación de la pintura”. Posiblemente, al amparo de este incisivo repliegue autorreferencial sobre el hecho pictórico, las diversas experiencias, técnicas, procedimientos y recursos se añaden plenamente para mejor construir este particular lenguaje plástico –con su propia impronta personal– que no se agota exclusivamente al ser un medio para la comunicación ideológica sino que, juntamente, se constituye en registro de una evidente comunicación y experiencia estéticas. Así sucede por ejemplo, de manera, por cierto, muy singularizada –se tiene que reconocer sin tapujos–, en la ya extensa serie pictórica titulada “Vivace”, donde la función estética y la función social se articulan íntimamente, a través de la cadena de sus juegos metafóricos, alrededor de un emblemático y ecológico vehículo. Un Miró concienciado y crítico en el mundo que lo rodea que ha sabido reinterpretar la historia, su realidad más inmediata. Hay que citar así su dedicación como cartelista, en plena sintonía con tantas instituciones y asociaciones que han podido disfrutar de sus imágenes para la difusión de su actividad. Con la serie “Sense Títol”, la última obra de Miró, encontramos de nuevo su firme compromiso en busca de un mundo más justo y más humano. Esta es, sin duda, la gran contribución del pintor alcoyano.

Romà de la Calle

T H E A R T I S T I C C A R E E R O F A N T O N I M I R Ó

Antoni Miró (Alcoi, 1944) has succeeded without any doubt, in his own career to combine the versatility of initiatives, both directly from creative-type with its effective commitment to diverse forms of aesthetic and also tirelessly serving the development and cultural promotion. An activity that has sometimes gone hand by hand of arts groups that have formed active part of it, so he took part in the Alcoiart group, a group of mutual stimulation key in the early formative Miró when became a joint resistance front to the difficult immediate outlook on moving in the sixties.

Chronologically it is not easy to establish in the already substantial body of his artwork a certain periodization in terms of use resource, technical and stylistic choices, and that in fact, Antonio Miró before tackling decisively the way of social realism did not hesitate to experiment with what one way or another, it came into his hands and managed to arouse their interest.

In this regard, progressively over the years a restless personal bond-like self-taught practiced and confident, did not appear to find unequal incursions into both figurative approaches abstract and in response thus covering, in this chronologically age, a wide stylistic spectrum, according to the different artistic media in which he was working and the knowledge and awareness of those who have gone after allowing the maintenance of this versatile ability that now allows you to continue to address, with complete ease, the task of painting, sculpture and mural, the more diverse printmaking, ceramics, collage and mail art.

However, with such concern and experimental research, aimed directly at the various aspects of aesthetic languages and the various means of expression, one can also highlight, as a sort of common denominator, which is maintained throughout his artistic career - this strong mood of dedication and commitment to the surrounding reality and the global pulse of daily life, above all, evidence and mature in the pictorial series occur over the last decades. A good example of his willingness experimenter is the set of etchings on Sigmund Freud in 1983, where Miró wanted to go beyond the simple limits of portraiture reference to penetrate, historically and expressive, in the unusual richness of the mythic Freud's personality.

Thus, the extensive body of artistic works collected under the respective nominations for "América Negra" (1972), "El dólar" (1973-1980), "Pinteu Pintura" (1980-90) "Vivace" (1991-2001) "Sense Títol" (1991-2012) "Sense Sèrie" (from 2013)-to name some of the series perhaps most important and characteristic of his itinerary, are no doubt fully representative of this attention that Antoni Miró know how it works, strategically, is the extrapolation of a referential historically in time, re-use almost as a strong symbolic image, producing in that matter and telling contrast of the brief and also effective intersection of the strict artistic values with the values of existence itself, always, I must say, from a markedly social, ecological or cultural perspective.

Antoni Miró much more radical in his own approaches than some other alternatives, perhaps analogous or historically parallel his art work first as a cry of complaint and liberation, after surely as calm and incisive thinking about his own painting activity, and so forth on the very act of painting or paint on the overwhelming situation of human and natural environment, that has been adopted. However in many of its singular expressive proposed increasing gradient, away from the actual records of the humor, irony or timely including, it was appropriate the merciless satire.

In fact, through compositional assemblies with no little wit and ingenuity, adopts in its always careful work, usually based on the explicit codes and the specific linguistic strategies to the mass media, he is able to ensure - from inside and endorsing the some resources that he strikes- a disturbing cathartic function on the subject of the artistic receptor which certainly cannot be a neutral or indifferent spectator of the argument issue that is offered.

Recurring examples of how to use, with unquestionable efficiency, threatening will of the visual effects, plastic interventions of Antoni Miró are never free of reflective eloquent index. Because if it is evident has been stressed time and again, that may be his "awakening paintings" that is not also true in all his creative process, included at least in equal measure, a remarkable degree of self-reflection of the artistic daily routines on itself, what leads at the same time to a growing "awakening of the painting".

It is possible that under this incisive self-referential retraction on the pictorial fact, the various techniques experiences, the processes and resources fully come together better to build this particular visual language with his own personal stamp, which is not limited exclusively to being an ideological way of communication but together, it constitutes a clear record of communication and aesthetic experience.

This applies for example, so naturally, and singled out. It should be recognized unambiguously in the already extensive pictorial series entitled "Vivace", where the aesthetic and social function are intimately linked through the chain of his metaphorical games, some of them symbolic and ecological. A conscious and critical Miró in the surrounding world who has managed to reinterpret history, its most immediate reality. And we have to include his dedication as a poster designer, in full harmony with many institutions and associations that have been enjoying his pictures for the dissemination of its works. With the series "Sense Títol", Miró's latest work we find again his firm commitment and the search of a more just and more human world. This is without doubt the greatest contribution of the painter from Alcoi.

Romà de la Calle

ANTONI MIRÓ naix a Alcoi el 1944. Viu i treballa al Mas Sopalmo. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El mes de gener de 1965 realitza la seua primera exposició individual i funda el Grup Alcoiart (1965-1972) i en 1972 el Gruppo Denunzia a Brescia (Itàlia). Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, com també els premis i les mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals.

En la seua trajectòria professional, Miró ha combinat una gran varietat d'iniciatives, des de les directament artístiques, on manifesta l'eficaç dedicació a cadascun dels procediments característics de les arts plàstiques, fins a la seua incansable atenció a la promoció i foment de la nostra cultura.

La seua obra, situada dins del realisme social, s'inicia en l'expressionisme figuratiu com una denúncia del patiment humà. A finals dels anys seixanta el seu interès pel tema social el condueix a un neofiguratisme, amb un missatge de crítica i denúncia que als setanta s'identifica plenament amb el moviment artístic anomenat crònica de la realitat, inserit dins dels corrents internacionals del pop-art i del realisme, prenent com a punt de partida les imatges propagandístiques de la nostra societat industrial i els codis lingüístics utilitzats pels mitjans de comunicació de masses.

Les diferents èpoques o sèries de la seua obra com "Les Nues" (1964), "La Fam" (1966), "Els Bojos" (1967), "Experimentacions" i "Vietnam" (1968), "L'Home" (1970), "Amèrica Negra" (1972), "L'Home Avui" (1973), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Sense Títol" (2001-2013) i des del 2014 "Sense Sèrie", rebutgen tota mena d'opressió i clamen per la llibertat i per la solidaritat humana. La seua obra està representada en nombrosos museus i col·leccions de tot el món i compta amb una bibliografia abundant que estudia el seu treball exhaustivament.

En resum, si la seua pintura és una pintura de conscienciament, no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un destacat grau de conscienciament de la pintura, on diverses experiències, tècniques, estratègies i recursos s'uneixen per a constituir el seu particular llenguatge plàstic, que no s'esgota en ser un mitjà per a la comunicació ideològica, sinó que, de manera paral·lela, es constitueix en registre d'una comunicació estètica evident.

Institut d'Estudis Catalans, Barcelona 2015

MUA, Univesitat d'Alacant 2010
 Exposició a Seul, Corea 2004
 Exposició a l'Havana, Cuba 2011

Exposició a la Llotja de Sant Jordi, Alcoi 2014
 Exposició al IVAM, València 2012
 Exposició al Castell de Santa Bàrbara, Alacant 2008

**Regidoria de Cultura de l'excm.
Ajuntament de Crevillent**

